

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 151/2015
20.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.П. из К., чији је пуномоћник Б.Л., адвокат из К., против туженог Г.к. ДОО Р., чији је законски заступник Р.М. из Р., а пуномоћник С.М., адвокат из Ј., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 418/14 од 18.03.2013. године, у седници одржаној 20.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 418/14 од 18.03.2013. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Јагодини, Судске јединице у Рековцу П1 2920/10 од 19.11.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се према туженом утврди да је у периоду од 01.04.2005. године па до 31.05.2005. године тужилац био запослен код туженог са радом на одређено време, а да је почев од 01.07.2005. године па до 01.11.2006. године био у радном односу код туженог на неодређено време, по ком основу му припадају сва права која проистичу из рада, а што је тужени дужан да призна, као неоснован. Другим ставом изреке одлучено је да ће о преосталом делу тужбеног захтева суд одлучити по правноснажности ове пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 418/14 од 18.03.2013. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени

гласник РС", бр. 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд, пази по службеној дужности, а ни повреде из тачке 12. ове законске одредбе, на коју се указује у ревизији, јер побијана пресуда нема недостатака због којих се њена правилност није могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог дана 01.11.2006. године засновао радни однос на неодређено време на пословима месара у продавници у Р., а дана 05.06.2007. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због одбијања да закључи анекс уговора о раду. Тужилац је у току поступка истакао да је код туженог почео да ради априла месеца 2005. године на пословима месара, да том приликом није закључио уговор о раду, а да је након два месеца добио отказ, да би се опет вратио на рад код тужиоца и 01.11.2006. године закључио уговор о раду. Тужени је ове наводе тужиоца оспорио као неосноване. Тужилац је тужбу за утврђење постојања радног односа у спорном периоду поднео суду дана 15.10.2007. године.

Испитујући дозвољеност поднете тужбе, нижестепени судови су закључили да је она неблаговремена, с обзиром да је тужилац за повреду својих права сазнао дана 01.11.2006. године, када је са туженим, као послодавцем, закључио уговор о раду и предао радну књижицу, а свакако дана 05.06.2007. године када му је престао радни однос код туженог, при чему је тужбу поднео по истеку рока од 90 дана предвиђеног одредбом члана 195. Закона о раду. Из ових разлога побијаном пресудом је одбијен тужбени захтев тужиоца за утврђење да је у спорном периоду био у радном односу код туженог.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Тужилац у овој парници заштиту права тражи тужбом за утврђење, која по општим правилима парничног поступка, није везана за рок. Међутим, тужилац у конкретном случају тражи утврђење права по основу рада, која су уређена посебним законом, Законом о раду, који прописује посебан поступак заштите тих права и рок у коме се она може остварити.

Према члану 195. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05), прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени може да покрене спор пред надлежним судом у року од 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права. Повреда права у вези са радом се може учинити и фактичком радњом или нечињењем послодавца, као у конкретном случају – не закључивањем уговора о раду са лицем које фактички обавља рад, на начин како је то прописано чланом 30. истог закона. У тој правној ситуацији, почетак рока за судску заштиту везује се дан учињене повреде, односно дан сазнања запосленог за учињену повреду.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, које се у поступку по ревизији не испитује, да је у уговору о раду који је тужилац као запослени закључио са туженим, као послодавцем, као дан заснивања радног односа уписан 01.11.2006. године, без спорног периода на који се односи тужбени захтев, када је туженом и предао радну књижицу у којој тај период рада није уписан, правилан је закључак нижестепених судова да се исти датум има сматрати и моментом сазнања за учињену повреду, а најкаснији датум сазнања свакако би био 05.06.2007. године, када му је престао радни однос. С обзиром да је тужбу поднео 15.10.2007. године, правилан је закључак нижестепених судова да је она поднета по истеку рока прописаним законом, из којих разлога је тужбу требало одбацити као неблаговремену, а не одбити тужбени захтев, који пропуст судова није учињен на штету тужиоца, те одлуком овог суда није ни санкционисан.

Како се осталим ревизијским наводима оспорава утврђено чињенично стање, супротно члану 398. став 2. ЗПП, то је овај суд из напред наведених разлога, применом члана 405. истог закона, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**